

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

έκατον και πέμπτον αριθμούμεν χρόνον
ἡ Ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κί' ὀκτακόσια κί' ἑννεήκοντα κί' ὀκτώ,
τὸν Ἐτέμ-Πασσά γῆ ἄδωρ σὰς χαρίζω διαλεκτό.

Ἰοκτιθρίου τρίτην,
γράφω ἄσπιν Κρήτην.

Τριανταδύο σὺν ἑξακόσῃ,
ποικίλη δρᾶσις φρενητιῶσα.

**Τὸ ζήτημα τὸ Κρητικὸ
τὸ λένε γιὰ τελειωτικό.**

Λοιπὸν ἡ Διακοίνωσις ἐκείνη
τοῦ Πατισᾶγ μαμπμπούλας θὰ τοῦ γίνῃ.
Ἀγρίεψαν Ἑγγλέσιοι, Γάλλοι, Ρῶσοι,
κί' ἄλλοίμονο στὸν φίλο τὸν Σουλτάνο,
τὸ ζήτημα τῆς Κρήτης θὰ τελειώσῃ,
τῶπε κί' ὁ Φελίξ-Φῶρ στὸν Καραπάνο.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

— Εἶδα καθὸς τὸν Ἰακῶβ, καυμίνε πεγλιθάνη,
ἂ σκάλ' ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς εἰς ἴση γῆ νὰ φθάνῃ,
ἄνεδοκατεβαίνανε πολεμιστῶν συνάφια,
ἢ μίλλοντος Ἀργάγγελου, πνιγμένοι ἑστὰ χρυσάφει,
ἦτο πολὺ τὸ κέρωμα τῆς εὐκλειῆς χορείας
ἕνας ἑστὸν ἄλλον εἶνε βραβεῖο τῆς ἀνδρείας.

Τί χρυσᾶ, τί ματιᾶς καὶ τί σῶμα,
ποῦ μὲ πάει κί' ἐμὲ ριπιτί,
καὶ πρηγῆς κάνω μάτσι τὸ χῶμα,
ποῦ τὸ θεῖο τῶν πόδι πατεῖ.

Παραλόνετε πάλιν ἐμπρός μου
μὲ τὸ τόσο χρυσὸ νταίλικι,
καὶ φοβέρα γενήτε τοῦ κόσμου
καὶ πατεῖτε τὸ κάθε σκουλήρι.

ἡ γιὰ στρατηγούς καινούριους ἄκουσα πολλὴ κουθέντα
εἶδα φοβερόν Ναυμάχον παμψηφει στεφανωθέντα
ἡ ἔρμαις τοὺς κατηγούρους σοβαρὰ νὰ καταγγέλῃ
τὰς νέας κεφαλὰς τῶν ἐπὶ πίνακος νὰ θέλῃ.

ἡ εἶπα μόνος εἶρι πάλι ἴσῃς Ἀττάλειας τὰ νερά...
Ναυμάχος καταγγέλλει... τί χαρὰ μας, τί χαρὰ.

Ἔρι μὲς ἴση φυλακῇ
δλ' οἱ μὴ πειθαρχικοί,
ποῦ εἰν τοῦκαναν μετόνοια
καὶ εἰν τοῦδωσαν στεφάνια.

Ἔρι μὲς ἴσην εὐτυχία
καὶ ἴσην τὸσο μας καμάρι
ἡ ἀκουσθῆ κί' ἡ πειθαρχία
καὶ νὰ δόσῃ καὶ νὰ πάρῃ.

Ἔρι δίκαις σὰν καὶ πρῶτα
πιὸ καλαῖς καὶ πιὸ μεγάλας,
εἶρι νὰ φλομῶσουν χῶματα
τῶν Ναυτοδικῶν τῆς σάλας.

Ἔρι κλήη περασμένα,
εἶρι χρόνοι μας κλεινοί,
καὶ κοκέρια μαθόμενα
κί' ἄλλοι τοσλαπτεῖνοί.

Ἔρι πάλιν ὁ Ναυμάχος νὰ βροντήσῃ σμεραλέος
κί' εὐκόλα νὰ μὴν ξεχωγέται τῶν Ναυτικῶν μας τὸ κλέος,
εἶρι πάλιν οἱ Κοκίροι,
εἶρι κί' οἱ σημαιοφόροι,
μαῦρο φίδι θὰ τοὺς φάῃ, τὸ σκαμνὶ τοὺς περμίνε,
νὰ τοὺς μάθουν μιὰ γιὰ πάντα πειθαρχία τί σημαίνει.

Ἔρι νὰ ξαναγελάσουν
τόσοι μελαγχολικοί,
καὶ σὰν πρὶν νὰ παραλάσουν
δαμαλάκια κί' ἄστακοί.

Ἔρι τὰ πλυτα τὰ ράχη,
εἶρι τὰ σακκιά καὶ τῆλλα,
εἶρι καὶ τὸ κονταράκι,
ποῦ τὸ ῥίξαν μὲ μιὰ μπάλα.

Ἐρι πάλιν ἰδὼ πέρα
ὁ καθεὶς νὰ πειθαρχῇ,
καὶ νὰ πόρην νύκτα μίρα
καταγγελίῳ βρογῆ.

Ἐρι πάντα νὰ βαρῆς,
ἔρι νὰ κατηγορῶ,
ἔρι νὰ κατηγορῆς,
νὰ περνοῦμε τὸν καιρὸ.

Ἐρι, Περικλῆ κουτάδι,
καὶ σὺ τὴν πένα πάρε,
καὶ λαμπρὸ λαμποράδι
λαμποράτουμ λαμποράρε.

Ἐρι πάλι ξαφνικῶ,
μοῦρὶ γειά σου, Ναυτικῶ,
ἔργασία, Περικλίτε, γιὰ τὴν ἔδρα τὴν νεκρῆ,
τοὺς μικροὺς κτυποῦν μεγάλοι, τοὺς μεγάλους οἱ μικροί,
κι' ἄλλας τὰς καταγγελίας τῶν μικρῶν καὶ τῶν μεγάλων,
ποῦ γεννοῦν ἐντρίνου σάλου,
κι' ἄλλας δικας ἔρι πάλι θὰ μᾶς βγάλουν σοφάρας,
πνεῦμα τὰς κινεὶ καὶ μόνον πειθαρχίας ἰεράς.

Ὁ Ναυμάχος καταγγέλλει,
τώρα πᾶ θὰ ξεθυμάνη,
κι' ἄλλα στέφανα θὰ θέλῃ
γιατὶ τόνα δὲν τοῦ φθάνει.

Μὲ τὸ μέρος τοῦ πηγαίνω χαιρετώντας τὴν Πατρίδα,
καὶ φωνάζω ὅτῃ μαρίδα :
εἶλα τώρα ὅτ' οὐκαμνὶ
μαζωμίνη καὶ σερμῆ,
τὰ λουριά σου νὰ μαζέψουν
καὶ μὲ δικίας νὰ σὲ ρέψουν.

Εἶδα ὅτ' ὁ κόσμος συμφοραῖς, εἶδα κακὸ καὶ γάλι,
μὰ πειθαρχία σὰν κι' εἰδὼ ὅτ' ὁ κόσμος δὲν εἶδ' ἄλλη.
Τὴν πειθαρχία κι' εἰς ἐμὲ τὴν βλέπω καὶ ὅτους ἄλλους,
μὰ ὅτους τρανεὺς καλλίτερη καὶ παστρικὴ τὴν βροῦμα,
κι' ἐγὼ παινέω τοὺς μικροὺς, μὰ πάω ὅτους μεγάλους,
μικρὸ καράδι παινέω, μεγάλο καθβαλίκα.

Πειθαρχία, πειθαρχία... ποῖος τομᾶ νὰ εἰ πατῆ ;
φουσκὸν προτιμήμα, φουσκὴ μὰς ἀρετῆ.
Καὶ ὅτ' ὁ πόλεμος ἐκείνου, ποῦ τὸν παίζει τόργανέτο,
ὄχιως προταγῆς ν' ἀκούσους ἐρωφήματα μεγάλα,
ἔξ ἐνοστικτοῦ πειθαρχίας ὀρηθίντες, Περικλίτε,
σύμφων' οἱ Ρωμαῖοι βρέθηκαν νὰ τὸ βάλουν ὅτῃ φευγάλα.

Εἶμαι μὲς ὅτ' αὐδικὰ μὰς
ἂν κι' ἐπλάσθημεν φουρῆζοι,
καὶ ὅτ' αὐτὰ τόσα ξαφνικὰ μὰς
τούτῃ μοναχὰ μὰς σέζει.

Πειθαρχία μὲς ὅτους σάλους
καὶ ὅτους χρόνους τοὺς μικροὺς,
πέρνε τὴν ἀπ' τοὺς μεγάλους,
δίνε τὴν εἰς τοὺς μικροὺς.

Κι' ἂν τὸ κράτος εὐμοιρῆ
καὶ πηγαίη τὴν ἄλλα,

πειθαρχία πλημμυρεῖ
κι' ἀνοίξει βρογῆς ὀμπρέλα.

Βρέχει βρέχει πειθαρχία, καταστράπτει καὶ βροντᾷ,
καὶ μουσκεῖται ἀπὸ τούτῃ τὰ μεγάλα τρικαντά.

Κι' ἀνθρώπους εἶλαπα τῆς διανοίας
ἰμπρός ὅτ' ὁ λόντα τῆς Χαιρωνείας
νὰ τὸν κυττάξουν καὶ νὰ τὸν κλαίνε
καὶ περὶ τούτου πολλὰ νὰ λένε.

Κι' ἐγὼ τοὺς εἶπα : ἀμὴ συζητεῖται
γι' ἀναστηλώσεις καὶ βάρβα νεία,
κι' ἀρῆστέ τὸν ἐκεῖ νὰ κείται
τὸν συντριμμένον τὸν Χαιρωνεία.

α Μπροστά ὅτ' ὁ λόντα τῆς Χαιρωνείας
βάλατε τὸν λόντα τῆς Κορθονείας,
καὶ ὅτῃ Χαιρωνεία γιὰ κόντρα φάτα
βάλατε τὴν Ἀδρίσσα καὶ τὴν Ταράσσα.

Κι' ἄκουσα γύρω βρυγηθμοὺς σημερινῶν λόντων
ἀστραπῶν φουρνῶτων,
ὄσπταν βλέποντας καὶ σὲ μὲ Στρατηγοῦ κασκέτο
κάτι ζοχάδες ἐθγάλα, καίμινε Περικλίτε.

Κι' ἐγὼ, ποῦ μὲς ὅτ' ἀσπλάγγα μου πολέμου λαύρα νιάω
κι' εἶχα μονάχη σκίφῃ μου κι' εἶχα μονάχο πόθο
τὴν ράτσα τὴν Ρωμαϊκὴ νὰ φέρω μὲς ὅτ' ὁ Βόσπορο,
κατήνησα τὴν σήμερον νὰ πῶω λιναροσπορο.

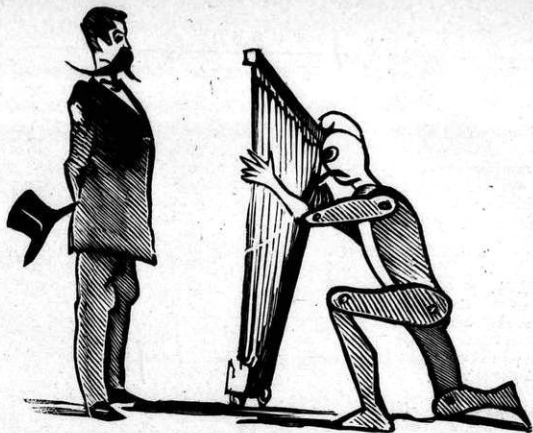
Π. — Ἐποχῆ, ποῦ σιωπᾶ
καὶ τὸ στόμα λιμαδρῶν,
ἐποχῆ λιναροσπόρου
καὶ μολόχας καὶ λαπᾶ.

Ἐποχῆ χωρὶς μαράζι,
ἐποχῆ ποῦ σ' ἀναγκάζει
ὅτ' ὁ Ρωμαῖὸν τὸ περιδῶλι
λιναροσπορο νὰ σπέρης,
ἐποχῆ, ποῦ καὶ τὴν Πόλι
νὰ τοῦ δίνουν δὲν τὴν πέρνεις.

Καὶ ὅτους ἄλλους τοὺς μελαδέες
ὄργησαν κι' οἱ καρεκλάδες,
καὶ πηγαίνουν εἰς τὸν Τόμαν καὶ γιατὶ καὶ πῶς ῥωτοῦν...
κίττα τῆς ἰσημερινῆς γιὰ νὰ μάθης τι ζητοῦν.

Μαζευτήσανε πολλοὶ
κι' ἡ Ρωμῆ Δικαιοσύνη
κόνταφε, βρὲ Φασουλῆ,
καρεκλάεικο νὰ γίνῃ.

Κι' ὁ Ραδάμανθος ὁ Τόμαν μὲς ὅτ' ὁ τόσο σματᾶ
τίτοια λείε χωρατὰ ;
αὐτὸν εἰπὴ δουλειὰ μεγάλη,
ποῦ δὲν μοῦμινε κεράλι,
κι' οὔτε πάω σιταρῆθρας σὰν καὶ πρὶν νὰ κυνηγῶ...
προσφιλεῖς μου καρεκλάδες,
νὰ μὴν εἰδοθε φωνακλάδες,
κι' εἶμαι καρεκλάς κι' ἐγὼ.

«Ένα γράμμα βουλευμένο με Βασιλική κορώνη
μιά παραγγελιά μου δίνει
γρήγορα να διορθώσω την οσπαμίνη την πολτρώνα,
που την λέν Δικασούνη.»

Και τόν Παναγιωτόπουλο πηγαίνω να ρωτήσω
τί σκέπτεται να κάνει,
μεταρρυθμίσεις, αδελφέ, μου λένε μπρός και πίσω,
δουλειά που δεν προφθάνει.

«Ανοίξετέ μου να τόν 'δώ,
δεν ευκαιρεί, δεν είν' ιδώ,
ανοίξετέ μου, βρε παιδιά,
σκασιός, μη βγάλής τσιμουδιά,
κι' άπίσω στέκω, Φασουλής,
κι' ή γλώσσα μου παραλαλεί :

«Ήθελα να λήθω τό βράδυ γιά να σ' εύρω μοναχό,
μ' έπιασε φιλή βροχούλα, κι' έπια μήπως και βραχύ.»

Γ'πουργι λογάδων πρώτων,
της Παιδείας και τών φώτων,
δός μου γνώσι και βιβλία
να πηγαίνω 'στ'ά Σχολεία,
να μαθαίνω γράμματα
κι' έλλα τίτοια πράμματα.

Τέτοια κι' έλλα τακμπουνώ
κι' άπ' έκει δεν τό κουνώ,

και δασκάλας και δασκάλοι μ' εντριγύριζαν χαζοί
κι' έλλοι μύσται της Παιδείας και παινωττες όδοιπόροι,
δταν είδα νάβγην μπράτσο με τόν Γ'πουργό μαζί
μία φάμ ντε λέτρ άρχαία, του Διός ή θεία κόρη.

«Πήγα και σ' έλλους Γ'πουργούς γιά να μου 'πούν χαμπάρια,
μά μ' έβλεψαν άλωπητα σάν μουργο καραβιού,

γιατί θ' άρχίσουν τ'ά σκυλιά να βάζουν 'στην άγγαρεία
κι' ούτε τούς μένει μιά στιγμή να κάνουν ίντερβιού.

«Όθεν τώρα, Φασουλής,
χαλασμένη κεφαλή,
γύρνα την ξυλένια ράχη
γιά ν' άρχιση τό μερντάχι.»

Ζαήμης ό μουστακαλής κι' ό ξυλίνος ό Φασουλής.

Φασ.— Τραγουδώ τόν κύρ Ζαήμη, τών Ροιμγών τόν 'Αρπο-
μέ μ'άν άρπα μου παλτά, [κράτη,
όπως κι' ό Δαυιδ έκείνος 'τραγουδούσε 'στο Παλάτι
του Σαούλ του Βασιλιά.

Οίστρος ζυμα προκαλεί,
κι' επί σέ, μουστακαλή,
έλαχεν ό μέγας κληρος
να φανής ειρήνης ήρω,
να κλωσσησι; βελτιώσις άληθείς εκ του προχείρου
και να παίξης ένα ρόλον μεταρρυθμιστου Λευθήρου.

Κύνταζε μεταρρυθμίσεις,
πού τό γένος θά τιμήση.
Εύκολα δεν τίν τυχαίνει τέτοιαν έποχή καθείς . . .
μόνος θά τής κάρης όλαις ; . . . μπή ! πού να μη βασκαθής.
Κύρ Ζαήμη, σέ καλό σου,
θ'ά γανώσης τό μαλαλό σου.

Ποιό τό νίο τό πιπίνι,
τό βουβό, τό μουστακάτο,
πού φορτώνεται κοφφίνι
μεταρρυθμίζι γαμάτο ;